

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

at denne fundamentale foreningsfrihed og organisationsfrihed ikke er en selvfølge i mange andre lande, og derfor bør vi med glæde tilslutte os konventionen.

Der har i mange, mange år været arbejdet på at få en sådan international konvention vedtaget. Den internationale Arbejdsorganisation begyndte allerede i 1919. Arbejdet har været taget op af Folkeforbundet, og resultatet foreligger her. Når mit parti med særlig glæde vil støtte, at vi ratificerer konventionen, er det også ud fra det almindelige synspunkt, at Danmark på ethvert område bør gøre sit yderste for at støtte det internationale samarbejde. For ikke ret lang tid siden, da vi her i tinget behandlede spørgsmålet om at tiltræde De Forenede Nationers folkedrabskonvention, fremhævede jeg betydningen af, at Danmark ikke lader sig opsluge af interessen for militært internationalt samarbejde, men sætter kraftigt ind på at støtte alt andet samarbejde landene imellem. Hvorfor har vi nu været så længe om at tiltræde denne konvention, som der jo ikke er nogen tvivl om at alle partier hellere end gerne vil tiltræde? Med alle disse røringsskifter kan man ikke hænge den nævrende højtærede arbejds- og socialminister op derfor, men jeg vil understrege, at på disse områder bør Danmark ikke altid vente, til en hel række andre lande har ratificeret og tiltrådt sagen. Vi bør gå i spidsen.

Helge Madsen: Den foreliggende konvention er vedtaget af Den internationale Arbejdsorganisations generalkonference, hvori også arbejdsgiverorganisationer og arbejderorganisationer har været repræsenteret. Et resultat af internationalt samarbejde møder man uvilkårligt med velvilje, og velvillig er også vor indstilling overfor forslaget om, at Danmark ratificerer konventionen. Statens vigtigste opgave er efter vor opfattelse at være retsværner, at værne borgerne mod overgreb, hvorfra disse end måtte komme. Ud fra denne grundindstilling ser vi på lovgivningen i almindelighed og på den forelagte konvention som helhed samt på dens enkelte paragraffer.

Som det er uddybet af tidligere ærede ordførere, tilsligter konventionen at værne mod overgreb fra statsmagten, og vi ser naturligvis med tilfredshed på og kan give vor fulde tilslutning til dette formål, men jeg vil gerne pege på et par enkelte paragraffer, som jeg kunne ønske at få nærmere belyst.

Artikel 2 handler om foreningsfrihed, og den kan vi naturligvis tiltræde, men jeg vil

dog bemærke, at når der i slutningen af artiklen står: „slutte sig til organisationer efter eget valg“, ved vi, at disse ord: „efter eget valg“ ikke har så stor betydning her i landet, som man kunne ønske. Foreningsfrihed, javel, men også frihed for dem, som ønsker at stå udenfor foreninger. Staten er ikke uden skyld, når det står så som så til med friheden på dette område. Jeg tænker f. eks. på, at staten stiller sine organer til rådighed ved inddrivelse af bøder, som vedtages af en af disse organisationer.

Artikel 2 handler om den enkelte borgers frihed, men artikel 3 drejer sig om foreningernes frihed, og jeg forstår godt, at repræsentanterne for de pågældende organisationer ikke har nogen betænkelighed ved at tiltræde konventionen, men vi ønsker gerne nærmere undersøgt, om vedtagelsen af denne artikel kan føre til, at statsmagtens opgave som retsværner for den enkelte borger begrænses. Jeg tænker på bestemmelsen om, at de offentlige myndigheder skal afholde sig fra enhver indblanding i foreningernes love og bestemmelser o. s. v. Her kan der altså ud fra vore synspunkter blive tale om organisationernes overgreb overfor medlemmerne.

Der peges i bemærkningerne til forslaget på, at grundlovens § 85 foregriber bestemmelserne i konventionen, og det har forskellige af de ærede tidligere ordførere også nævnt. Jeg vil gerne spørge, om ikke artikel 3 går længere end grundlovens § 85? Jeg vil erindre om, at ordene: „efter eget valg“ ikke har så stort et indhold her i landet mere. Vi har dog set statens indgreb mod strejker nogle gange. Er dette muligt, når vi har tiltrådt konventionen? Der står, at de offentlige myndigheder ikke må gribe ind overfor organisationernes virksomhed, og en strejke er vel også en organisationsvirksomhed.

Artiklerne 4 og 5 står i tilslutning hertil. Det er ikke organisationerne, vi har noget imod, men det er deres overgreb, vi er betænkelige ved.

Artikel 8 er for så vidt lidt mærkelig, idet første og andet stykke ligesom modsiger hinanden. Sidste stykke sammenholdt med artikel 3 kunne nok give anledning til overvejelser af, hvorvidt statens retsværende opgave ikke svækkes. I første stykke står, at arbejdere og arbejdsgivere skal respektere den nationale lovgivning. Hindrer sidste stykke ikke en opbygning af et værn for det enkelte medlem, hvilket værn vi er interesseret i?

Hvad artikel 10 angår, havde jeg for mit vedkommende været glad ved, om der havde